

[V. S. Petersen.]
 med en vis Mistro, en Mistro, hvor der skulde være et Tillidsforhold, og jeg føjer til: hvor Ministeren skal have særdeles stærke Motiver for at kunne overbevise mig og andre om det nødvendige i et saadant Samarbejde. Jeg kan tage et enkelt Tilfælde; der er flere, men lad os tage et enkelt. En Agent for en af disse private Sygeforsikringer gaar fra Dør til Dør. Hans Opgave er, som jeg siger, at skaffe Medlemmer. Han faar saadanne Medlemmer. Han faar en Del, hvis økonomiske Forhold egentlig betinger, at de kunde staa i en statsanerkendt Sygekasse, men han tager dem; hans Interesse ligger i at skaffe Medlemmer til de Sygeforeninger, han er Agent for. De paagældende kan staa adskillige Aar i den Forening. De er ikke altid inde i, hvorledes det ligger med Indtægtsgrænser og andet. De staa der. En skønne Dag bliver de syge. Hvis det nu er en akut Sygdom, spiller det ingen Rolle, saa beholder denne Sygeforening vel det paagældende Medlem. Og det spiller heller ingen Rolle, hvis dette Medlem bliver overført til en statsanerkendt Sygekasse. Selv om han faar en akut Sygdom, kan han være et lige godt Liv. Er det en kronisk eller hyppigt tilbagevendende Sygdom, det paagældende Medlem faar, skulde jeg i alt Fald tage meget fejl, om den private Sygeforening, der her er Tale om, da ikke først vil undersøge, naar den paagældende er blevet syg, om hans økonomiske Forhold alligevel ikke berettigede ham til Optagelse i de anerkendte Sygekasser. Og naar en Sygeperiode er overstaaet, har jeg en svag Tro til, at disse Medlemmer vil faa at vide, at de i og for sig hører til i en statsanerkendt Sygekasse, og saa har vi det Spil gaaende, at man her efter mange Aars Forløb faar disse saakaldte daarlige Liv læsset over paa de statsanerkendte Sygekasser, medens de i en lang Række af Aar, inden de endnu blev syge, stod i de private Sygeforeninger. Saadan kunde jeg anføre en hel Del Tilfælde, som gør, at vi stiller os særdeles skeptiske overfor det Samarbejde, som Ministeren foreslaar i § 4, 1ste Stykke. Derfor vil vi have Lov til at se lidt nærmere paa, om det ogsaa er nødvendigt med det Samarbejde, som jeg hævder stadig skal være forbundet med en vis Tillid, som for Tiden ikke er til Stede, i alt Fald ikke mellem de to Kategorier statsanerkendte Sygekasser og Fortsættelseskasser paa den ene Side og de paagældende Sygeforeninger paa den anden Side.

Medens jeg er ved Sygekasserne, vil jeg gerne have Lov til at slaa til Lyd for, om det ikke var paa Tide, at vi gjorde den

Uret god igen, som er gjort overfor de statsanerkendte Sygekasser ved den sidste Revision af Sygekasseloven. Det, jeg sigter til, er Kassernes Udgifter til Medicin til de Medlemmer, der er optaget med Vedtegning om saakaldte kroniske Sygdomme. I sin Tid blev Kasserne tilpligtet at optage Medlemmer med kroniske Sygdomme, og det var en Pligt, som ikke var Kasserne ukærkommen. Det var i og for sig ogsaa udmærket set paa Baggrund af de kronisk syges Forhold, og Differencen mellem Kassernes Udgifter til Medlemmerne med kronisk Sygdom og de øvrige Medlemmer fik Kasserne helt og fuldt udbetalt af Statskassen. Ved sidste Revision skete der det, at man, foruden at man skar ned paa det faste Honorar, paa Udgifterne til Læge og andet, skar hele Medicinudgiften bort. Men det betyder ikke, at Kasserne ikke fortsat yder Medicin til deres Medlemmer, heller ikke til de kronisk syge Medlemmer af Kasserne. Kasserne maa bære den Merudgift til Medicin til Medlemmerne med kroniske Sygdomme, hvilket jeg aldeles ikke tror har været Rigsdagens Hensigt, da man i 1926—27 ændrede den sidste Sygekasselov. Jeg vil gerne tro, at det er ubevidst, at man er kommet til at forurette Sygekasserne, og jeg tillader mig at spørge den højtærede Sundhedsminister, om man ikke kunde tænke sig at gøre den Uret god igen ved at lade Kasserne faa Differencen mellem, hvad de yder til Medicin til de Medlemmer, der er optaget med Vedtegning, og hvad man yder af Medicin til de øvrige Medlemmer af Kasserne. Jeg vil have Lov til at tro, at det var, uden at man var sig det bevidst, uden at man rigtig havde tænkt sig om, at man dør kom til at forurette disse Kasser, og jeg henstiller, om der ikke kunde blive Plads for en Ændring i Sygekasseloven, hvorved denne Uret gøres god igen.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at understrege — lidt stærkere, end det er understreget i den af det nedsatte Udvalg afgivne Betænkning, og ogsaa lidt stærkere, end det er understreget gennem Ministerens Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag —, at man har været inde paa den, jeg synes fornuftige, Tanke, at man burde afslutte en Sygekasses Virksomhed overfor Medlemmerne ved Udbetaling af en vis Understøttelse ved Dødsfald. Man kan sige, at vi begynder vore Udbetalinger med Barselhjælp, og det var vel kun rimeligt, at man saa ogsaa sluttede med en Udbetaling ved Dødsfald. Denne Tanke var den forrige Sygekasseinspektør jo ogsaa saa fortrolig med, at han i det paagældende Udvalg fremsatte et skitseret Forslag om en Udbe-